

liggende Tilfælde, for saa vidt der altsaa kun var Tale om en ret og slet Omgang fra Skilting til Dre, var Sagen noget anderledes; men naar man kommer med et særligt Lovforslag i denne Sag, uagtet man har Myntlovens § 18 at holde sig til, ser jeg ikke rettere, end at det er naturligt at benytte nærværende Lovforslag til at vedtage en Ændring, Realiteten vedrørende, hvorom Alle ere enige, og jeg finder det saa meget mere naturligt, som Krigsministeren i Anmærkningerne til det foreliggende Lovforslag udtrykkelig har erklæret, at man har foretaget en Afrunding op ad. Der er altsaa Tale om en ganske vist overordentlig ringe Forhøjelse; men naar det saaledes anses for nødvendigt ved særlig Lov at ordne dette Forhold, og man ikke frygter for ved dette Lovforslag at foretage en Forhøjelse op ad, forekommer dette mig at være det naturligste Sted til at vedtage den Forhøjelse, hvorom Alle ere enige, og her at indsette den Realitetsbestemmelse, som vi ønske vedtaget. Det forekommer mig at ville være besynderligt at lade denne Heilighed til Forhøjelse gaa ubenyttet hen. Det hedder i Anmærkningerne til det forelagte Lovforslag, at Anvendelsen af Bestemmelserne i Myntlovens § 18 vil medføre Ulempe for Hærens Personale, dens Udbetalinger og Regnskabsvæsen, og jeg ser ikke rettere, end at det vilde være en mærkelig Fremgangsmaade at vedtage dette Lovforslag, som det foreligger fra Krigsministerens Side, og som det foreligger med særligt Bønshyn til, at Regnskabsvæsenet skulde være i Orden til den 1ste Januar 1875, og saasene vedtage en anden Lov, som i Realiteten svarer til det nu foreliggende Ændringsforslag, og som ligeledes vil berøre Regnskabsvæsenet. Det forekommer mig derfor højskylfuldt at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse to Gange, naar der er en naturlig Afgang til, at samle, hvad der her er Spørgsmaal om, allerede ved Behandlingen af nærværende Lovforslag. Jeg ser ikke rettere end, at naar der fra Thingets Side er Enighed med Bønshyn til Realiteten, vil der ingen Vanskelighed kunne være ved at optage disse Realitetsændringer her. Dette forekommer mig, som sagt, at være det naturligste Sted til at foretage disse Ændringer, hvorfor jeg ogsaa for mit Vedkommende vil stemme for det foreliggende Ændringsforslag og tilraade Thinget at gjøre ligesaa.

H. Nielsen: Vidtløst skal jeg ikke komme ind paa det Foredrag, der blev holdt af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anshær), thi hans Anskuelse ere os jo vel bekendte. Det er os saa vel bekendt, at han har den Opfattelse, at en Soldat kan komme ud af det med meget Lidt, hvorimod en Mand med 2—3,000 Rd. i Løn, trænger til en Forhøjelse og kan slet ikke komme ud af det; men der er dog et Par Bemærkninger, som han har fremsat, som jeg ikke kan undlade ligeledes at tilføje et Par Ord om. Han sagde

saaledes, at jeg skulde have sagt, at 300,000 Kroner var ikke Noget. Nei, det har jeg ikke sagt, jeg har sagt, at det er ikke noget saa Vanskeligt, at vi ikke skulle kunne overse den Sum, det er noget ganske Andet, og jeg vil tilføje, at vort Folk er ikke saa fattigt, at, naar vi kom til Erkjendelse af, at Soldaten burde have denne Forhøjelse, vi saa ikke skulde være i Stand til at udbede denne Forhøjelse. Det ærede Medlem anstillede en Sammenligning med Budene paa det efterfølgende Lovforslag, som vi vel nu snart komme til at forhandle. For det Første skal jeg nu bemærke til det ærede Medlem, at han vist aldrig i Jimantsudvalget eller noget som helst Sted har truffet mig mellem dem, der har Noget imod, at Postbudene og Telegrafbudene og hvad de nu hedde, ville blive nogenlunde antændigt vederlagte for deres Arbejde; men dernæst skal jeg bemærke, at den Sammenligning, han brugte, ikke var ganske korrekt; thi vi maa erindre, at Budene — endskjøndt jeg, som sagt, for ikke at misforstaa, vil gjentage, at jeg ikke har Noget imod, at de faa et antændigt Vederlag for deres Arbejde — at Budene og Embedsmændene og Kontorbetjentene give sig frivillig ind paa denne Vej; men det gjøre Soldaterne ikke, hvorom her er Tale, og det er en meget væsentlig Forskjel. Jeg skal endelig bemærke, at, naar det ærede Medlem sagde, at Soldaterne kunde faae Middagsmad for 1 Mk., er det en Kjendsgjerning, som jeg ikke vil benægte; men jeg skal sige til det ærede Medlem, at dersom vi satte den Betaling, Soldaterne skulde have, til 1 Mk. daglig, er der ingen Tvivl om, at der vilde blive lavet Middagsmad for 8 p.; men den bliver derefter; thi det vilde da være nødvendigt, at der maatte gjøres noget i Forhold til den Lønning, de faae; men det vilde blive derefter, saa det Bevis, det ærede Medlem kom med, har ikke Noget at sige. Jeg skal nu slutte med den Bemærkning, at jeg har ingenfinde været imod, at en Arbejder fik den tilbørlige Løn for sit Arbejde. Det siger jeg netop fra det Standpunkt, jeg staa paa, ogsaa overfor Embedsmændene, og det er et Standpunkt, som jeg til enhver Tid vil vide at hævde; men naar det ærede Medlem gruede saa meget for Kontorholdslovene og de Forhøjelser, som dermed staa i Forbindelse, kan jeg sige, at jeg gruer med ham, eller om ikke gruer med ham, saa dog betragter det med noget mindre Tilfredshed, at vi stige saa høit, ikke fordi de Poster, her ere ansatte, ere for høie, men fordi man kan have nogen Tvivl om, hvorvidt de paagjældende Embedsmænd, der faae disse Kontorholdsgodtgjørelser ogsaa selv have et tilbørligt Arbejde.

Sverre: Jeg skal ikke negte, at jeg blev noget forstræffet ved det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsens) Omtale af den Uro som er i Luften, og hans Forudsøelse af, at der for et Lønningsforslag, som senere vil komme frem